

מ"ת 55690/12/15 - מדינת ישראל נגד עטאיא אבו עישה

בית המשפט המחוזי בירושלים

11 ינואר 2016

מ"ת 55690-12-15 מדינת ישראל נ' אבו עישה (עצירה)

בפני כב' השופטת תמר בזק רפפורט
המבקשת מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
על ידי עו"ד מרים בן גל
נגד
המשיבה עטאיא אבו עישה (עצירה)
על ידי ב"כ עו"ד טארק ברגות

החלטה

כנגד המשיבה תלוי ועומד כתב אישום המייחס לה עבירה של חבלה בכוונה מחמירה (ניסיון) והכנת עבירה בחומרים מסוכנים, אחר שביום 14.12.15 גמלה בלבה החלטה לבצע פיגוע דקירה כלפי יהודים ובכך להפוך ל"שהידה". למחרת היום, לקחה עמה מברג באורך של 20 ס"מ אותו הכניסה לתיקה, נסעה מביתה בכפר עקב לשער שכם, ומשם החלה ללכת ברגל לרחוב יפו. על פי הנתען בכתב האישום, משהגיעה לרחוב יפו, חיפשה קורבן מתאים, אך שוטרות שהיו במקום חשדו בה, עצרו אותה ומנעו את הפיגוע.

לפניי בקשה למעצרה של המשיבה עד תום ההליכים בגין המיוחס לה בכתב האישום.

בתמיכה לבקשה, הוצג לפניי תרגום מסרוני וואטסאפ שהוחלפו בין המשיבה לפלוני ביום 14.12.15 בשעות הערב, ולמחרת בשעות הבוקר, ובין היתר, היא רושמת: "הולכת לעשות ע'..." . לטענת המאשימה, מדובר באות המסמלת את המילה "עמאליה" בערבית, שמשמעה "פיגוע". לכך משיב לה האחר: "זה אומר שלא נמשיך ביחד", ותגובתה: "לא רוצה להמשיך את החיים האלה". ובהמשך, הוא: "אני הבנתי שאת הולכת ולא חוזרת"; היא: "כי אני אוהבת אותך"; הוא: "זה אומר שאת הולכת למות"; היא: "כן, אינשאללה". ובהמשך, הוא: "בחייאת אללה אל תעשי כלום עטאיא", היא: "זהו, אין מנוס, אין סיכוי שאני מתחרטת". בהמשך, מפציר בה המתכתב עמה שלא לעשות דבר, והיא משיבה לו: "אני לא רוצה לעשות כלום". כשהוא מבקש את מספר הטלפון של אחיה כדי להתקשר אליו, היא אומרת לו: "אני סתם צחקתי איתך. רציתי לראות אם אתה דואג לי". הוא דורש שהיא תישבע והיא איננה נשבעת ואומרת לו: "אני לא רוצה לשקר אותך. אל תספר לאף אחד". בהמשך, הוא: "תגידי מה יש?", היא: "אינשאללה אני רוצה למות. החלטתי להיות שהידה". בהמשך, ממשיך להפציר בה להישבע ולהבטיח שלא לעשות כלום, והיא משיבה לו: "נשבעת באלוקים", ובהמשך אף אומרת לו: "אני מבטיחה לך אבל תמשיך לאהוב אותי, אפילו אם יקרה לי משהו ותזכור אותי רק לטובה" ואומרת לו שלא יראה לאחיה דבר. כשהיא נשאלת: "לאן את הולכת מחר?", היא משיבה: "לעבודה". הוא עודנו מודאג ומבקש ממנה לשוב ולהבטיח שלא תעשה דבר, והיא מבטיחה. למחרת בבוקר, הודעה משעה 07:14, הוא שואל אותה אם היא לא רוצה ללכת לעבודה והיא משיבה: "אני עם אחותי באוטו, מחכה שהיא תוריד אותי. היא לא רוצה להוריד

אותי. כנראה היא מרגישה במשהו". בהמשך, מדווחת לו: "אני יורדת לכיוון אלאקצה". הוא מביע דאגה בשל כך ואומר לה: "בלי שטויות, מספיק. הקוראן לא יסלח לך"; היא: "אני לא יודעת למה סיפרתי לך"; הוא: "טוב, תלכי תעשי מה רוצה, רק תודיעי להורים שלך"; היא: "בסדר"; הוא: "בסדר, את רוצה משהו?"; היא: "לא"; הוא: "זה היום האחרון שלך"; היא: "אינשאללה". בהמשך, הוא: "תלכי הביתה"; היא: "אני לא יכולה ללכת הביתה"; הוא: "חחחח"; היא: "תראה, מספיק, ואני החלטתי, תעזוב אותי, די מספיק". בהמשך, בשעות הבוקר, נעצרה בידי שוטרים, אשר ציינו בדו"ח הפעולה כי נראתה הולכת באיטיות ברחוב יפו לכיוון כללי של תחנת רכבת "יפו מרכז", תוך שהיא מביטה לצדדים. השוטרים ביצעו חיפוש עליה ונמצא בכליה מברג. בהמשך, נגבו ממנה הודעות. בהודעות סיפרה כי היא עובדת במתפרה בשכונת עטרות, ולא מסרה כל הסבר המניח את הדעת מדוע הייתה באותו בוקר ברחוב יפו ומדוע היה בתיקה מברג. בתחילה, הכחישה כל כוונה לבצע פיגוע. בהמשך, אומרת: "הייתי אוהבת לבצע פיגוע אבל הייתי פוחדת" (עמ' 18 שורה 15 להודעה מיום 15.12.15), וכן אומרת: "אני רציתי לחזור, לחזור הביתה אבל זהו, נתפסתי, זה הגורל שלי, זה הגורל שלי" (עמ' 19 שורה 21 ואילך). בהמשך החקירה, מספרת המשיבה על הנסיבות האישיות שהביאו אותה לפעול, משום שנקלעה למצוקה אישית. כשהיא נשאלת בידי החוקר "מה הייתה הכוונה שלך? מה?", משיבה: "לבצע פיגוע", ובהמשך: "לדקור מישהו" (עמ' 43 שורות 15-20). עם זאת, חוזרת וטוענת כי לא חשבה על המשמעות של מה שבכוונתה לבצע, וכי נתפסה בדרכה הביתה.

לטענת הסנגור, לא קיימות ראיות לכאורה לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, אלא ראיות ברמה נמוכה יותר בבחינת "חשד סביר", ולא מעבר לכך, ולמצער, קיים כרסום ניכר בעוצמת הראיות, משום שעולה מן החקירה כי המשיבה עשתה מה שעשתה בשל המשבר האישי שבו הייתה נתונה, אך למעשה, לא התכוונה לבצע בפועל דבר, אלא התכוונה לחזור לביתה ואז נתפסה. עוד נטען, כי החוקר הבטיח לה שלא תיעצר, כך שגם בהיבט זה חל כרסום מהותי בראיות. כמו כן, מבקש הוא להסב את שימת הלב לכך שלא היה בכוונתה לדקור דווקא יהודים, אלא לכל היותר לפגוע בכל אדם כדי שתיעצר, וכך תמצא מזור לבעיותיה האישיות.

אינני מקבלת את טענת הסנגור כי לא קיימות ראיות לכאורה למיוחס למשיבה בכתב האישום. מהודעות הוואטסאפ עולה כוונה לבצע פיגוע, תוך מחשבה כי בגדר כך המשיבה תמצא את מותה. אמנם, בהודעות עולות אמירות כי היא לא תעשה זאת. אך בסופו של דבר, בבוקר יום 15.12.15 - בו נמצאה המשיבה באופן לא מוסבר ברחוב יפו, המרוחק ממקום עבודתה ומגוריה, כשבכליה מברג, שגם לנוכחותו אצלה אין הסבר - כתבה את ההודעה הבאה: "מספיק, אני החלטתי, תעזוב אותי, די מספיק". ואכן, הלכה למעשה, המשיבה עצמה מודה וחוזרת ומודה בהודעתה מיום 15.12.15, כי הלכה משער שכם לרחוב יפו ובכליה מברג על מנת לבצע פיגוע דקירה. כך, למשל, בעמ' 9 שורה 30: "באתי לדקור מישהו"; עמ' 21 שורה 35: "שמתי את המברג כדי לעשות פיגוע"; וכן בעמ' 14 שורה 1: "הפיגוע לא הצליח", "באתי לעשות פיגוע", "המטרה הייתה לעשות פיגוע". צירוף הודעות הוואטסאפ עם המעשה שנעשה בפועל - הליכה לרחוב יפו כשמברג בכליה, וההסבר שנתנה היא לאותו מעשה בהודעתה, מגלמים בחובם תשתית ראיתית לכאורית להוכחת המיוחס למשיבה בכתב האישום ומקימה סיכוי סביר להרשעתה. מדובר במעשים שלכאורה עברו את שלב ההכנה ועולים כדי ניסיון, לאחר שהמשיבה הצטיידה בכלי לביצוע פיגוע והלכה במיוחד אל מקום שבו תבצעו. אשר לטענה כי חזרה בה מכוונתה לבצע פיגוע דקירה בטרם נתפסה - מדובר בטענה שמקומה להתברר לפני בית המשפט שידון בתיק העיקרי. מכל מקום, ספק אם הראיות לכאורה שלפניי תומכות במסקנה אודות חרטה המקימה הגנה. המשיבה לא טוענת כי היא יצאה לבצע פיגוע והתחרטה וחזרה לביתה. מדבריה בחקירה עולה הטענה כי הייתה אמביוולנטית ביחס לכוונה לבצע פיגוע, גם כשהייתה ברחוב יפו, אף שהיא מאשרת שהיא הגיעה אל המקום ובכליה מברג על מנת לבצע פיגוע. לא ראיתי מפיה של המשיבה טענה בחקירה כי בשלב מסוים, חזרה בה והחליטה שלא לבצע את הפיגוע. אמנם היא אומרת שנעצרה "בדרך הביתה", אך לא אמרה כי התחרטה והחליטה שלא לבצע את מה שתכננה מהבוקר. נראה כי גרסתה שגם בעת שהגיעה לרחוב יפו, לא חפצה לקטול חיים אף כי היא אומרת שרצתה לבצע פיגוע, אך אמירה ישירה בדבר

חרטה לא מצאתי.

בהתייחס לטענת הסנגור אודות הבטחות שהובטחו למשיבה בידי החוקר, הרי שלא מצאתי בהודעות אמירה ישירה ובה הבטחה להטבה כזאת או אחרת בתמורה להודאה, אלא דברים כלליים בדבר היתרונות שבשיתוף פעולה. נראה כי מקומן של טענות אלו של הסנגור בהליך העיקרי, ולא בבקשה שלפניי.

בהינתן שקיימות ראיות לכאורה לעבירה שהמסוכנות העולה ממנה ברורה ואף קבועה בדין, ברור שקיימת עילת מעצר. עם זאת, התמונה הכוללת העולה מחומר הראיות והנסיבות שקדמו למעשה ואף במהלך האירוע, כגרסת המשיבה, והעובדה שמדובר באישה עובדת, ללא הרשעות קודמות, מצריכה הזמנת תסקיר על מנת שתהיה לפניי תמונה שלמה יותר בטרם החלטה בבקשה.

אשר על כן, מורה לשירות המבחן להכין תסקיר בעניינה של המשיבה. מובהר כי אין בהזמנת תסקיר משום הבעת עמדה מוקדמת בדבר היתכנות חלופת מעצר והתסקיר נועד לשם קבלת תמונה שלמה בטרם קבלת החלטה.

נקבע להמשך ליום 28.1.16 בשעה 11:30.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

המשיבה תובא בידי שב"ס.

יש לזמן מתורגמן לשפה הערבית.

ניתנה והודעה היום, א' שבט תשע"ו, 11 ינואר 2016, בנוכחות הצדדים ומשפחת המשיבה.